

עפ"ת 19089/02/16 - אילן ציוני - נוכח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

25 פברואר 2016

עפ"ת 19089-02-16 אילן ציוני נ' מדינת ישראל

2885-02-15

ת.ז.

02483352

לפני כב' השופט רענן בן-יוסף

אילן ציוני - נוכח

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

על-ידי ב"כ עו"ד רות צאלח-מימון

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערער נרשם דו"ח על כך שביום 31.08.14 בשעות הבוקר בנהגו רכב ברח' חיל השריון בת"א, עבר עבירה בניגוד לתקנה 21(ב)(1) לתקנות התעבורה, שזו לשונה: **"כל עובר דרך חייב להתנהג באופן שלא יקפח זכותו של אדם מלהשתמש שימוש מלא באותה דרך"**.

על-פי דו"ח שרשם השוטר, דוד שפסה (הדו"ח 1/ת), בעניינו של המערער, המערער קיפח זכותם של עוברי דרך ומשתמש שימוש מלא בדרך כך שסטה מנתיב נסיעתו ונדחף לתור של כלי רכב הממתינים באור ירוק ברמזור.

המערער הכחיש את אחריותו בתשובה לאישום, שאמנם העובדות נכונות. אמנם ביקש והצליח להיכנס לטור הימני, אבל עשה זאת אך כשקיבל רשותו של נהג רכב בטור להיכנס לפניו.

בשל הכחשתו שמע בית משפט קמא ראיות, את עדותו של השוטר מחד גיסא ואת עדותו של המערער מאידך גיסא, ובסופו של יום, בהכרעת דינו קיבל בית משפט קמא את גרסת השוטר, הרשיע את המערער וגזר עליו קנס של 1,000 ₪.

הערעור שבפניי הוא בראש ובראשונה על הכרעת הדין המרשיעה, ולחילופין על מידת הקנס שהוטלה כפולה במידתה מברירת הקנס שנדרש לשלם.

בית משפט קמא בהכרעת דינו עמד על המחלוקות שבין הצדדים, ציין את העובדות, אמר בפסקה 11 שבחן את עדויות הצדדים וקבע קביעת עובדה המבוססת על מהימנות, כי עדותו של השוטר הייתה עדות **"אמינה, משכנעת ומהימנה"**.

כאן המקום לומר, שבית משפט קמא לא קבע כל קביעה או אפילו התייחסות באשר למהימנותו של המערער או כל

עמוד 1

טענה שטען.

בנוסף, בפסקה 8 קבע בית משפט קמא את המילים הבאות: "גם אם אקבל גרסה זו של הנאשם (הגרסה של מתן הרשות) עצם עדותו של הנאשם מלמדת כי לכל הפחות את זכותם של הנהגים שעמדו, שאף לגרסת הנאשם עצמו, לא קיבל את אישורם, מה שאומר כי הנהגים לא ויתרו על זכותם, ובכל זאת הנאשם נכנס לפניהם".

אומר, שהנני סובר שיש לקבל את הערעור.

התוצאה הזו אפשר להגיע אליה בשתי דרכים שונות - האחת, הטכנית יותר, היא העובדה שבית משפט קמא, מצד אחד, בקביעתו כי עדותו של השוטר אמינה, לא הסביר מדוע כך, ואפנה בעניין זה לע"פ 8146/09, שלום נ' מדינת ישראל (08.09.11): "אמירה סתמית, לפיה, ניתן אמון בעדות של אחד על-פני יתר הראיות, אין בה די כדי לשכנע בביסוס הסכמות 'משפטיות'..." ומנגד לא קבע שום קביעה לעניין אמינותו או מהימנותו של המערער, לא אמר שאינו מאמין לגרסתו במקום שציטטתי לעיל אף אמר שאפשר גם לקבל את גרסתו.

בנסיבות אלה, כאשר עסקינן בפסק דין המבוסס על מתן אמון בעדויות שבאות בפני בית המשפט, התייחסות רק לצד אחד של המטבע, יש איתה קושי ברור.

הקביעה של בית משפט קמא, שהוא מעדיף עדותו של השוטר על עדותו של המערער, האזרח, איננה מנומקת די כדי לשכנע, ואיננה גם מתייחסת לאפשרות קיומו של ספק סביר ומסתפקת בהעדפה לא ברורה.

יותר חשוב ההיבט המהותי - אינני מסכים עם קביעתו של בית משפט קמא בעמ' 2 מתוך 3 להכרעת הדין בפסק 8 שצוטטה לעיל. אם אכן קיבל המערער אישורו של נהג אחד להיכנס לפניו בתור, כפי שטען וכפי שקיבל בית משפט קמא כאפשרות שלא נדחתה, אזי הוא לא עבר עבירה. כך דעתי, אך בעניין זה הנני נתלה בדעתם של גדולים וחכמים ממני, ע"פ 4004/98, יוסף ורשבסקי נ' מדינת ישראל, (13.12.1998) מפי כב' השופט בדימוס עודד מודריק, וכך אמר:

"אולם, בכגון זה אי-אפשר להסתפק מבחינה פורמלית-טכנית של ההתרחשות והשוואתה אל התקנה. מן ההכרח להציב נקודת המוצא את ההנחה שתקנות התעבורה מסדירות את התנועה בדרכים. אין תכליתן לשבש את סדרי התנועה ולאכוף על ציבור הנהגים דרכים עקלקלות וקשיים שונים שימנעו זרימת תנועה שוטפת ככל האפשר. בהקשר זה עלינו לראות את התקנה כאילו טבועה בה האפשרות להניח לאדם שטעה בתום לב בנתיב תנועה ... דרך להשתלב בנתיב הנכון שלא בכפיית רצונו על אחרים ... הפסדם של הנהגים הממתינים בתור, הנובע מן הוויתור של הנהג המנומס, יוצא בשכר נהיגה תרבותית, כאמור ... הקיצור, לזו ועיקר תקנת הקיפוח היא בתקנת הבריות, שלא יינתן מצב בדרך שבו כל דאלים גבר, אך גם זו תקנתן של הבריות, שמי שמרסן את יצריו ומתחשב בזולת, ימצא מי שמתחשב גם בו ולא יהיה לו הדבר לעבירה..."

דברים נכונים ויפים.

בנסיבות שבית משפט קמא ראה כאפשרות שלא נדחתה גרסתו זו של המערער, יש לקבל את גרסתו כאפשרות ולו מחמת הספק הסביר - השוטר לא שלל אותה, ספק אם יכול היה להבחין ממקום עמידתו באותה בקשה של מתן רשות

של נהג המיצובישי למערער, היכולה להינתן אף במבט ובמחווה קלה.

המערער בערעורו גם הכביר מילים באשר לניהול פרוט' על-ידי בית משפט קמא - אינני מקבל טיעוניו אלה של המערער ואפנה אותו לסעיף 139 לחסד"פ [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, על-פיו, פרוט' ישמש ראיה לכאורה למהלך המשפט ובערעור לא ניתן על דרך הכלל לתקוף את אופן רישום הפרוט'.

התוצאה הינה שהנני מוצא לקבל את הערעור.

המערער זכאי.

**ניתן והודע היום, ט"ז אדר א'
התשע"ו, 25/02/2016, במעמד
הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט**

הוקלד על ידי נופר דויד